



Arrest

nr. 193 265 van 6 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoeker op 14 september 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat S. BAKI en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt op 24 februari 2011 als minderjarige samen met zijn ouders België binnen en zijn ouders vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 4 augustus 2011 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 12 september 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.3. Op 18 januari 2012 keren de ouders van de verzoeker en zijn broer M. vrijwillig terug naar Servië. De verzoeker, die op dat ogenblik nog minderjarig was, blijft achter in België.

1.4. Op 21 mei 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 18 oktober 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan W.D., die op 2 oktober 2012 door de dienst Voogdij werd aangewezen in de hoedanigheid van voogd van de verzoeker, het bevel gegeven om de verzoeker terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is (bijlage 38).

1.5. Op 1 februari 2013 dient W.D., in zijn hoedanigheid van voogd van de verzoeker, een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet. Op 4 maart 2013 wordt aan W.D. het bevel gegeven om de verzoeker terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is (bijlage 38).

1.6. Op 29 mei 2013 dienen de ouders van de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 29 oktober 2013 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Op 29 mei 2013 dient de verzoeker, die inmiddels meerderjarig is geworden, een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.7.1. Op 6 februari 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Bij arrest nr. 148 318 van 23 juni 2015 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissingen.

1.7.2. Op 3 september 2015 wordt de in punt 1.6. vermelde aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven.

1.8. Op 11 september 2014 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.8.1. Op 12 februari 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Bij arrest nr. 154 500 van 15 oktober 2015 vernietigt de Raad deze beslissingen.

1.8.2. Op 27 oktober 2015 wordt de in punt 1.8. vermelde aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op 14 september 2016 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

NIEUWE BESLISSING INZAKE DE AANVRAAG ART. 9BIS d.d. 11.09.2014 NAAR AANLEIDING VAN EEN VERNIETIGINGSARREST VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN d.d. 15.10.2015.

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.09.2014 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene zelf verklaart dat hij zijn ouders reeds meer dan 1 jaar en vier maanden niet meer heeft gezien. Bijgevolg is er geen sprake meer van een gezinscel. Ook toont betrokkene niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene roept in dat hij in de steek werd gelaten door zijn ouders. Hij toont echter op geen enkele wijze aan waarom dit een terugkeer zou verhinderen. De loutere verklaring van betrokkene dat hij geen contact zou hebben met zijn ouders, verantwoordt niet dat hij de aanvraag in België indient. Betrokkene is meerderjarig, zodat redelijkerwijs van hem mag verwacht worden dat hij op zelfstandige wijze kan terugkeren.

Betrokkene haalt aan dat hij een bijzondere band heeft met België en dat deze band elke dag groter wordt. Dit element kan niet als een buitengewone omstandigheid weerhouden worden, aangezien betrokkene al geruime tijd op illegale wijze op het Belgisch grondgebied verblijft. Op 15.09.2011 werd de ouders van betrokkene, die toen nog minderjarig was, een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, waardoor betrokkene samen met zijn ouders België diende te verlaten. Sindsdien is verzoeker niet gemachtigd of toegelaten geweest om in België te verblijven. Het is zijn persoonlijke keuze geweest om hier illegaal te verblijven en zijn banden hier verder uit te bouwen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Betrokkene stelt dat hij zware problemen heeft met de familie van R. V. (...) in het land van herkomst en dat zij actief naar hem op zoek zouden zijn. Hij legt een document voor, opgemaakt door de gemeente Bujanoc-Burgerlijke stand van Breznice op 07.03.2014, waarin gesteld wordt dat mijnheer L. S. (...) verwickeld is een wraaksituatie met de familie van R. V. (...). Hieruit kan echter niet zonder meer besloten worden dat art. 3 van het EVRM geschonden zal worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Om de aanvraag in te dienen via de reguliere weg, dient betrokkene zich immers niet noodzakelijk te begeven naar de gemeente van waar hij afkomstig is. De Belgische ambassade in Servië bevindt zich in Belgrado. Uit het voorgelegde document kan niet zonder meer afgeleid worden dat het voor betrokkene onveilig zou zijn om zich naar Belgrado te begeven teneinde de aanvraag via de reguliere weg in te dienen. Indien het zo zou zijn dat de familie van R. V. (...) het werkelijk op hem zou gemunt hebben, omwille van een ruzie met zijn vader, en zij hem zouden opsporen tot in Belgrado – wat erg onwaarschijnlijk lijkt – dan blijkt ook nergens uit het document dat betrokkene geen bescherming zou kunnen genieten van de Servische (nationale) autoriteiten. Het document vermeld enkel dat de burgemeester van de gemeente Bujanoc 4 jaar pogingen heeft gedaan om het probleem op te lossen maar dat de familie van R. V. (...) weigert om mee te werken omdat zij de traditionele wet wensen te volgen. Betrokkene echter toont niet aan waarom hij geen beroep zou kunnen doen op de Servische (nationale) politiediensten in geval van problemen met de genoemde familie. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat bij de beoordeling van asielaanvragen rekening gehouden wordt met een lijst van veilige landen. Een aantal criteria bepalen of een land van herkomst als veilig kan beschouwd worden: de rechtstoestand in het land van herkomst, de toepassing van de rechtsvoorschriften, de algemene politieke omstandigheden, de mate waarin bescherming wordt gegeven tegen vervolging en mishandeling. De lijst van veilige landen van herkomst is voor het laatst geüpdatet in het KB van 24 april 2015 en Servië is erin opgenomen. Dit KB is in werking sinds 15 mei 2015. De Servische autoriteiten worden dus geacht op voldoende wijze bescherming te kunnen bieden tegen vervolging en mishandeling. De vermeende schending van art. 3 van het EVRM kan niet weerhouden worden. Het is tevens bevreemdend dat verzoeker, indien hij werkelijk meent een persoonlijk risico te lopen op foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling vanwege een eerwraak situatie, geen asielaanvraag ingediend heeft op deze basis. Het document van de gemeente Bujanoc dateert van 07.03.2014, de aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend op 11.09.2014, zodoende had verzoeker zeker voldoende tijd daartoe. Zijn ouders dienden wel een tweede asielaanvraag in waarbij zij zich baseerden op het conflict met deze familie. Hun asielaanvraag werd afgesloten omdat zij geen gevolg gegeven hadden aan de oproeping voor het gehoor. Indien de familie van verzoeker werkelijk zeer ernstige problemen had met deze familie is het toch verwonderlijk dat zij het daarbij gelaten hebben, niet alles in het werk gesteld hebben om ervoor te zorgen dat hun asielaanvraag grondig werd onderzocht, en ook geen nieuwe asielaanvraag meer ingediend hebben.

Het feit dat betrokkene nog steeds naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene meerderjarig is en dus niet langer school- en/of leerplichtig is in België.

Bovendien toont betrokkene niet aan dat een dergelijke scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een gevaar is geweest voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land, dat hij nooit in aanraking is gekomen met de gerechtelijke diensten en nooit betrokkene was bij een misdrijf, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

*De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 23.02.2011 in België, spreekt perfect Nederlands, is werkbereid en werkt deeltijds in het kader van een brugproject, is lid van een voetbalclub, heeft een grote vriendenkring uitgebouwd en legt diverse getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“8.1. De verzoekende partij wenst tegen de bestreden beslissing beroep aan te tekenen, nu hij niet akkoord kan gaan met de gegeven motivering.

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte niet heeft gemotiveerd waarom met elk van de opgeworpen elementen geen rekening wordt gehouden.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule die op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

8.2. Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Staatssecretaris louter discretionair is. Deze heeft echter de redelijkheid als grens.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998,, R.v.St., 1998,69).

De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp verwijst naar de interpretatie van 'buitengewone omstandigheden':

"Inzake de vaststelling van een 'prangende humanitaire situatie' geldt als uitgangspunt dat de weigering om de vreemdeling een verblijfstitel toe te kennen een inbreuk zou kunnen uitmaken op de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of manifest in strijd zou zijn met de vaste rechtspraak van de Raad van State." (Parl. St. Doc. 51-2478/008 p. 10)

De Raad van State omschrijft 'buitengewone omstandigheden' als "omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst" (Parl. St. Doc. 51-2478/008 p. 11).

De uitzonderlijke omstandigheden die zouden moeten wettigen om deze aanvraag vanuit België te richten zijn de volgende:

Verzoeker is nog maar pas meerderjarig geworden. Hij werd als minderjarige jongen in de steek werd gelaten door zijn ouders. Verzoeker heeft geen idee waar zijn ouders momenteel verblijven. Het is voor verzoeker overigens ook gevaarlijk om terug te keren, omdat de familie R. V. (...) uit is op wraak lastens de familie S. (...). In Servië zou verzoeker ook totaal geen opvang kunnen genieten.

Sinds 23.12.2011 verblijft verzoeker in een jongerenwerking/opvangtehuis voor dakloze jongeren in asiel of regularisatieprocedures (VIA VENETO vzw, Hulporganisatie Jongerenwerking-opvang-transit-onderdak-steun. Begeleiding en bemiddeling dakloze jongeren). Hij daar terecht gekomen via zijn school het K. A. A. (...). Verzoeker is ingeschreven en volgt tot op heden de lessen op regelmatige wijze op het Koninklijk Atheneum, (...).

Verzoeker heeft een grote vriendenkring uitgebouwd. Hij is aangesloten en voetbalt bij de voetbalclub. Verzoeker heeft geen enkele toekomst in zijn land van herkomst. Hij woont en leeft ondertussen reeds meer dan drie jaar in België en volgt hier de lessen. Hij is ook zeer actief in de buitenschoolse activiteiten.

Verzoeker meent dat de verregaande integratie van verzoeker wel degelijk in aanmerking moest worden genomen om in combinatie met alle overige elementen te besluiten dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag in België in te dienen.

Verzoeker legt verscheidene verklaringen alsook een petitie voor. Verzoeker verwijst naar de volgende verklaringen van zijn sociaal netwerk:

J. M. (...) (leraar Nederlands): "Als leraar aan het K. A. A. (...) heb ik L. (...) leren kennen als een heel vriendelijke, verantwoordelijke en leergierige leerling. Ik heb hem als leerkracht in de onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers (OKAN) gedurende een halfjaar voldoende Nederlands proberen bij te leren om zijn instroom naar het deeltijds onderwijs te vergemakkelijken. L. (...) heeft ruimschoots bewezen dat hij getuigt van heel wat maturiteit en burgerzin. Zijn leerkrachten zijn unaniem vol lof. Bovendien is hij erin geslaagd heel wat culturele verschillen te doorzien en er op een voorbeeldige manier mee om te gaan. In korte tijd heeft hij veel vrienden en vriendinnen gemaakt en krijgt zijn droom om het waar te maken in België ondanks een aantal tegenslagen steeds meer vorm. L. (...) is een voorbeeld voor velen.

Ik hoop dan ook ten stelligste dat deze brief kan bijdragen tot een positief resultaat in het regularisatiedossier van L. (...)"

Q. F. (...) (leraar OKAN KAA): "Als OKAN-leraar en klastitularis heb ik de kans gekregen L. (...) van dichtbij te volgen en zijn overstap naar het DBSO te begeleiden. L. (...) startte dit jaar een intensief

taalbad op het Koninklijk Atheneum en bereikte op korte tijd een degelijk niveau. Dankzij zijn volwassen en evenwichtige houding is het voor hem mogelijk om reeds in januari de overstap te maken naar het DBSO. Hij ziet hier erg naar uit en alle collega's zijn het erover eens dat L. (...) aan alle voorwaarden voldoet om een deeltijds opleiding voor de bouwsector aan te vatten en met vrucht te kunnen beëindigen.

Naast de studieresultaten is ook niets aan te merken op het gedrag en de attitudes van L. (...). Tijdens onbegeleide naschoolse activiteiten was hij voor medeleerlingen een aanspreekpunt. Wij konden als lerarenteam steeds op hem rekenen. L. (...) neemt dikwijls deel aan naschoolse activiteiten en is ook op sportief vlak actief bij een voetbalvereniging.

Mijn collega's en ik zijn van mening dat de persoonlijkheid en de capaciteiten van L. (...) voor hem spreken. Er is geen reden om te betwijfelen dat hij mits een gunstige afwikkeling van zijn regularisatieprocedure een bijdrage zal leveren aan de Belgische samenleving."

Tot slot kan er ook worden op gewezen dat verzoeker steeds de Belgische wetten heeft nageleefd. Hij is nooit in aanraking gekomen met de gerechtelijke diensten, en was nooit betrokken bij een misdrijf en bijgevolg is er ook geen enkele uitsluitingsgrond voorhanden. Verzoeker heeft zich steeds zeer goed gedragen, als een voorbeeldige burger."

M. S. (...) (coördinator onthaalklassen): "L. (...) is een jongen met veel capaciteiten. Als leerkracht en coördinator heb ik hem ervaren als een vlijtige, betrouwbare jongen die actief meewerkte in de klas, zich kon concentreren op zijn studies.

Hij spreekt al goed Nederlands en volgens mij kan hij verdere studies in het Nederlands aan. Alle leerkrachten zijn uiterst positief over L. (...) en willen hem op alle manieren helpen om hier te kunnen blijven. Ondanks zijn onzekere toekomst in België is hij iemand die ten volle aan zijn toekomst in België werkt. Hij is actief bij alle buitenschoolse activiteiten. Hij voetbalt in een club in Edegem. Hij heeft zelfs in de vakantie op onze zomerschool gezeten; 2 weken extra lessen Nederlands voor Anderstaligen in augustus.

Dit jaar is hij gestart in de onthaalklas en wil zich vanaf januari inschrijven in Deeltijds Onderwijs, richting Bouw. Ook voor deze richting is hij enorm gemotiveerd en al de leerkrachten zijn bereid om hem te steunen.

L. (...) is volledig geïntegreerd zowel binnen als buiten de school. Hij is een rustige en sociale jongen. Hij heeft veel contact met Belgisch mensen, hij neemt deel aan jeugdactiviteiten tijdens de vakantie, enz. Ik kan uit naam van al mijn collega's spreken en zeggen dat wij het verschrikkelijk zouden betreuren indien L. (...) geen verblijfsvergunning of regularisatie kan verkrijgen..."

En,

"Hierbij wil de aanvraag voor verblijfsvergunning van dhr. S. L. (...) ondersteunen.

Ik heb L. S. (...) leren kennen als leerling in de onthaalklas voor Anderstalig Nieuwkomers in het Atheneum van (...). Hij startte in het schooljaar 2011-12. Mijn functie is daar coördinator, leerlingbegeleider en vervolgschoolcoach.

L. (...) was een zeer toegewijde, rustige leerling die zich 100% inzette om zo vlug mogelijk Nederlands te leren. Hij was een vertrouwensleerling voor alle leerkrachten. Op L. (...) kon je rekenen. Hij nam door zijn grote verantwoordelijkheidszin, samen met ons vaak de taak van begeleider op.

Als vervolgschoolcoach begeleidde ik hem mee naar de volgende opleiding: Deeltijds beroepsonderwijs: Bouw; vloerder. L. (...) kon ook Technisch onderwijs aan maar gezien zijn situatie raadde wij hem aan om DBSO te volgen, zodat hij vlugger zou kunnen gaan werken.

Na deze opleiding van vloerder volgt hij nu voor het tweede jaar een opleiding in de afdeling Bouw van het DBSO.

Er werd hem al werk aangeboden maar omdat hij geen verblijfsvergunning heeft en dus ook niet beschikt over de officiële documenten die nodig zijn om te starten met werk, kan hij hier niet op ingaan.

L. (...) is 100% geïntegreerd in onze samenleving. Hij voetbalt in een Belgische voetbalclub. Zaalvoetbal speelt hij ook. Verschillende voetbalclubs op hoger niveau wilde hem inschrijven maar omdat hij geen verblijfsvergunning heeft kon hij bij hen geen lid worden. Hij traint echter nog altijd intensief.

L. (...) ging naar het jeugdcentrum en is nu ook actief lid van het Buurthuis in H. (...) dat hij mee heeft opgebouwd en waar hij bij activiteiten meewerkt en helpt.

Hij gaat, voor het tweede jaar al, op woensdagnamiddag op bezoek in het Bejaardentehuis 'Bilzenhof in A. (...). Samen met nog enkele jongeren doen zij leuke activiteiten met de bejaarden: verjaardagsfeestje organiseren, kaartjes voor feestgelegenheden maken, gezelschapsspelletjes, zingen en zelfs dansen.

Zij kregen hier al aandacht voor in verscheidene media; Gazet van Antwerpen, lokale krant..

Hij heeft veel vrienden , zowel jongeren als volwassenen, hij spreekt vlot Nederlands. Hij leeft in een moeilijke situatie maar toch blijft hij zich op een positieve en correcte manier zich inzetten om verder te kunnen leven hier en om in onze samenleving te kunnen bijdragen.

Hij zat bij ons op school maar sindsdien, en dit is nu al 3 jaar komt hij nog geregeld op bezoek bij de leraars en heeft hij nog altijd veel contact met de ex- okanleerlingen. Als we hulp nodig hebben kunnen wij hem altijd contacteren.

Zoals u kan lezen, ben ik ervan overtuigd dat deze jonge man om de bovengenoemde, maar om nog zoveel andere redenen , het verdient om na zoveel moeilijke jaren, hier te kunnen blijven.

Het zou meer dan inhumaan zijn, om hem na zo'n lange moeilijke periode, niet de kans te geven om hier zijn leven verder uit te bouwen.”

Vrienden hebben een petitie ondertekend waarin zij vragen om verzoeker te machtigen om in België te verblijven: “Graag willen wij allen dat L. S. (...) in België kan blijven wonen. Hij gaat naar onze school; is een toffe vriend en willen hem niet kwijt. Hij is volledig ingeburgerd en leeft samen met ons. Hij gaat naar school, en werkt deeltijds bij WELA. Hij is jong en gemotiveerd om als Belg hier te leven waar hij zijn opleiding heeft gekregen. Wij steunen hem allemaal en gelieve hier ook rekening mee te houden.” Deze petitie werd door 32 vrienden van verzoeker ondertekend.

Sinds vele jaren is België voor verzoeker het centrum van zijn affectieve en sociale leven. Er is sprake van een duurzaam, lokale verankering van verzoeker in België.

Verzoeker heeft dan ook bijzondere banden met België. Een verwijdering van het grondgebied van verzoeker zou een schending kunnen uitmaken van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het privé- en familieleven van verzoeker dat hij in België heeft uitgebouwd.

Er zijn dan ook bijzondere omstandigheden aanwezig om de regularisatieaanvraag hier in België in te dienen. Van verzoeker kan niet worden verwacht eerst terug te keren naar zijn thuisland.

Het feit dat verzoeker reeds jaren een sterke band heeft met België, en verblijft op het Belgische grondgebied, verantwoordt het klaarblijkelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij zou lijden indien hij van het grondgebied zou worden verwijderd.

Artikel 8 EVRM waarborgt eveneens het privéleven van verzoeker. Hij verblijft reeds lange tijd in België, en heeft zich volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Er zijn dan ook bijzondere omstandigheden aanwezig om de regularisatieaanvraag hier in België in te dienen. Van verzoeker kan niet worden verwacht eerst terug te keren naar zijn thuisland om aldaar een aanvraag in te dienen.

Artikel 9bis bepaalt:

“(…)”

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennelijk onredelijk handelt door te stellen dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden en zij schendt hierdoor voormelde bepaling.

In het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid bij de toekenning van een regularisatie. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendde dan ook het artikel 9bis door een beslissing te nemen van niet-ontvankelijkheid van het verzoek 9bis vreemdelingenwet die de grenzen van de redelijkheid te buiten gaan.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat hij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Verzoeker heeft bijzondere omstandigheden aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er ten onrechte van uit dat er geen bijzondere omstandigheden zijn aangetoond.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte geen rekening houdt met de volgende elementen die werden opgeworpen voor de beoordeling van bijzondere omstandigheden: “betrokkene verblijft sedert

23.02.2011 in België, spreekt perfect Nederlands, is werkbereid en werkt deeltijds in het kader van een brugproject, is lid van een voetbalclub, heeft een grote vriendenkring uitgebouwd en legt diverse getuigenverklaringen voor”

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

8.2. Dat tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte geen rekening houdt met volgende elementen die volgens verzoeker ook in het kader van buitengewone omstandigheden zouden moeten worden onderzocht: de duur van het verblijf en de integratie van betrokkene; dat hij Nederlands spreekt; dat hij werkbereid is en deeltijds werkt via de school; dat hij lid is van een voetbalclub; dat hij meerdere positieve verklaringen voorlegt; dat hij hier een vriendenkring heeft uitgebouwd en een petitie voorlegt; dat hij op 23.01.2015 bijkomende documenten heeft overgemaakt, nl. een ABO-overeenkomst in het kader van alternerende bouwopleiding.

Het is niet omdat deze elementen tevens in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van het gegrondheid dat zij niet in aanmerking kunnen worden genomen als een bijzondere omstandigheid. Eenvoudigweg vaststellen dat deze geen bijzondere omstandigheid kunnen uitmaken omdat hij zich in illegaal verblijf bevindt of omdat deze tevens bij de gegrondheid kunnen worden beoordeeld, is geen zorgvuldige behandeling van zijn regularisatieverzoek.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

8.3. Dat tevens de artikelen 3 en 8 EVRM werden geschonden door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM : “(...)”.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn ruime vrienden- en kennissenkring.

Indien verzoeker gedwongen wordt het land te verlaten, verliest hij zijn bestaande sociale netwerk en dient hij zijn leven terug op te bouwen in een voor hem ondertussen vreemd land.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Verzoeker woont reeds jaren in België. Hij is volkomen geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij spreekt de Nederlandse taal en deelt de Belgische normen en waarden. Hij heeft niets meer verloren in zijn thuisland. Hij is zonder enige twijfel zeer sterk geïntegreerd in de Belgische samenleving. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker.

Dat rekening dient te worden gehouden met volgende elementen:

- Het feit dat verzoeker een blanco strafregister heeft;
- De ernst van de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in het land waarnaar de vreemdeling uitgewezen wordt: deze zijn zeer groot;
- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming: zeer grote hechtheid met België en quasi geen band met Servië;

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

Een schending van artikel 3 EVRM staat vast. Het gaat hier om een absoluut verbod. Het gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met het feit dat verzoeker dermate verknocht is met België, maakt in feite een onmenselijke behandeling uit. Het is de verplichting van de Dienst

Vreemdelingenzaken om dit gegeven te onderzoeken (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77). Er moet in het kader van artikel 3 EVRM rekening worden gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). De Dienst Vreemdelingenzaken wenst verzoeker terug te laten keren naar een land waar hij totaal niets meer verloren is, hetgeen in casu een schending is van voormelde bepaling.

8.4. Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden. Dat een schending van de formele en materiële motiveringsplicht dan ook vast staat, waarbij de bestreden beslissing het artikel 9bis Vreemdelingenwet van 15.12.1980, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, alsook artikel 3 en 8 EVRM schendt.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kunnen geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen,
- artikel 9bis Vreemdelingenwet,
- het zorgvuldigheidsbeginsel,
- het redelijkheidsbeginsel,
- artikel 3 en 8 EVRM.

Verzoekende partij houdt voor dat de motivering van de beslissing in werkelijkheid niets anders is dan een stijl- en standaardformule.

Zij meent dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden werden aangetoond en verwijst naar de duurzame lokale verankering in de Belgische samenleving.

Verzoekende partij voert een schending aan van artikel 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verweerder evenwel vast dat de verzoekende partij daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de verzoekende partij haar uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, met name dat er geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond die verantwoorden waarom de aanvraag in België wordt ingediend.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In de aanvraag heeft verzoekende partij trouwens zelf het onderscheid gemaakt tussen elementen die de buitengewone omstandigheden en aldus de onontvankelijkheidsfase betreffen en elementen die de gegrondheidsfase van het te voeren onderzoek betreffen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

*De bestreden beslissing luidt als volgt:
“(…)”*

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat zij meent dat er toch sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij herhaalt vervolgens in haar verzoekschrift de elementen die zij reeds opwierp in haar aanvraag.

Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot hetgeen zij reeds in haar aanvraag heeft aangebracht, zonder concreet in te gaan op de motivering van de bestreden beslissing. Zij toont niet aan in welke zin de door haar aangebrachte elementen een terugkeer naar Servië zouden verhinderen en gaat evenmin verder in op de vermeende vrees ten opzichte van de familie R. V. (...). Van verzoekende partij mag toch verwacht worden dat zij haar beweringen staaft a.d.h.v. objectieve en verifieerbare elementen, hetgeen zij in casu nalaat.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij verwijst voorts naar haar grote vriendenkring en sociaal netwerk en leidt daaruit een schending af van artikel 8 EVRM.

Vooreerst merkt verweerder op dat de onontvankelijkheidsbeslissing an sich geen verwijderingsbeslissing uitmaakt, zodat de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing dan ook niet kan worden aangenomen. Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in het verzoekschrift niet verduidelijkt waaruit het familieleven waarop zij zich vaag en summier beroept, zou bestaan; zij verwijst enkel naar haar privéleven (sociaal netwerk, grote vriendenkring, ...).

Zodoende toont verzoekende partij niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 EVRM. Terwijl deze vage verwijzingen op zich niet volstaan opdat verzoekende partij zou aantonen dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Verweerder wijst dienaangaande naar volgende rechtspraak:

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

“Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615).” (R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

“Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; R.v.St. nr. 135 236 van 22 september 2004).” (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010)

Tevens dient er andermaal op te worden gewezen dat verzoekende partij haar voorgehouden privéleven heeft opgebouwd tijdens haar illegaal verblijf in België; immers verblijft zij reeds geruime tijd illegaal in het rijk.

“Verzoeker beroept zich in het kader van huidig beroep op een in België opgebouwd privéleven. Hij verwijst hiervoor naar zijn verblijf in België sinds 2008 toen hij als niet-begeleide minderjarige het Rijk binnenkwam, zijn (inspanningen tot) integratie, de door hem gevolgde scholing en opleidingen, zijn werkbereidheid en het door hem uitgebouwde sociale netwerk. Hij betoogt dat al zijn belangen zich thans in België bevinden.

Los van de vraag of voormelde elementen getuigen van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit privéleven slechts heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoeker kwam immers op onwettige wijze het Rijk binnen en diende een asielaanvraag in, gevolgd door een aanvraag tot verblijf als minderjarige op grond van de omzendbrief van 15 september 2005 en twee meervoudige asielaanvragen. Hij wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielverzoek(en) werd(en) afgewezen of geen gunstig gevolg werd gegeven aan voormelde bijzondere verblijfsprocedure (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Nerenigd Koninkrijk). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Nerenigd Koninkrijk).

Er blijft ook niet dat niet redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn persoonlijke leven terug opbouwt in zijn land van herkomst of elders” (R.v.V. nr. 118 480 dd. 06.02.2014, onderlijning toegevoegd).

Een schending van het privé- en gezinsleven van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering, die niet het gevolg is van de eerste doch enkel van de tweede bestreden beslissing, om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie RvS nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; RvS nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

"Door verzoekers herhaling dat niet vaststaat dat dit verblijf slechts tijdelijk zal zijn, toont hij niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding." (RvV nr. 76.145 dd. 29.02.2012)

De beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten (die wordt aangevochten in een andere procedure) heeft enkel tot gevolg dat verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De verwijderingsbeslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS nr.170.806 dd. 04.05.2007, RvV nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In antwoord op de door verzoekende partij geponeerde schending van art. 3 EVRM, laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij enkel verwijst naar haar verknochtheid met België en zelfs geen begin van bewijs aanbrengt dat zou kunnen wijzen op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Terwijl de onontvankelijkheidsbeslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Bovendien volstaat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

Betreffende verzoekende partij haar betoog als zou de gemachtigde ten onrechte geen rekening hebben gehouden met een aantal integratie-elementen, verwijst verweerder nogmaals naar de gedegen motivering van de bestreden beslissing, waarin de gemachtigde stelt dat:

“De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 23.02.2011 in België, spreekt perfect Nederlands, is werkbereid en werkt deeltijds in het kader van een brugproject, is lid van een voetbalclub, heeft een grote vriendenkring uitgebouwd en legt diverse getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Verweerder benadrukt dat voornoemde integratie-elementen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Verzoekende partij maakte trouwens in haar aanvraag zelf het onderscheid tussen de onontvankelijkheidsfase en het onderzoek naar de grond van de zaak, waarbij zij de verscheidene verklaringen vermeldde onder de tweede titel.

Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

Verweerder verwijst dienaangaande naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

“2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu hem discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

“De verzoekende partij wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“In zoverre de verzoekende partij met de „integratie” ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij.” (R.v.V. nr 24.876 van 23 maart 2009)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verweerder laat nog gelden dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie, nu zij al meerdere jaren illegaal in het Rijk verblijft. Verzoekende partij wist bijgevolg dat haar verblijfssituatie uiterst precair was, zodoende dat zij zich niet kan beroepen op de ingeroepen elementen van integratie.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet diende onontvankelijk verklaard te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel inclus, waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op

een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoeker op 11 september 2014 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door hem aangehaalde elementen, met name dat artikel 8 van het EVRM geschonden zou worden, dat hij door zijn ouders in de steek werd gelaten, dat hij een bijzondere band heeft met België, dat hij in het land van herkomst zware problemen heeft met de familie van R.V. met wie hij in een wraaksituatie verwickeld is zodat artikel 3 van het EVRM geschonden zou worden, het feit dat hij nog steeds naar school gaat, het argument dat hij nooit een gevaar is geweest voor de openbare orde of de nationale veiligheid en de omstandigheden dat hij sedert 23 februari 2011 in België verblijft, perfect Nederlands spreekt, werkbereid is en deeltijds werkt in het kader van een brugproject, lid is van een voetbalclub, een grote vriendenkring heeft uitgebouwd en diverse getuigenverklaringen voorlegt, “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen genoegzaam wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Uit het voorgaande blijkt dat in de bestreden beslissing *in concreto* wordt ingegaan op de specifieke door de verzoeker aangehaalde elementen, zodat de verzoeker niet kan worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat de motivering van de bestreden beslissing in werkelijkheid niets anders is dan slechts een stijl- en standaardformule. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.3.2.1. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

*minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

Te dezen wordt met de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de elementen die de verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij zijn aanvraag niet in zijn land van oorsprong heeft ingediend geen buitengewone omstandigheden vormen.

Vooreerst herhaalt de verzoeker de elementen uit zijn machtigingsaanvraag en zijn eigen standpunt, namelijk dat het gaat om buitengewone omstandigheden. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn machtigingsaanvraag weerlegt de verzoeker echter geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Aldus maakt verzoeker het bestaan van buitengewone omstandigheden die het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post niet aannemelijk, noch toont hij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de door hem ingeroepen omstandigheden.

Voorts werpt de verzoeker op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de door hem opgeworpen elementen, met name dat hij sedert 23 februari 2011 in België verblijft, perfect Nederlands spreekt, werkbereid is en deeltijds werkt in het kader van een brugproject, lid is van een voetbalclub, een grote vriendenkring heeft uitgebouwd en diverse getuigenverklaringen heeft voorgelegd. Tevens laat hij gelden dat hij op 23 januari 2015 bijkomende stukken heeft overgemaakt, met name een ABO-overeenkomst in het kader van een alternerende bouwopleiding, waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden. De verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing met betrekking tot deze elementen wordt gesteld dat *"(d)e overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 23.02.2011 in België, spreekt perfect Nederlands, is werkbereid en werkt deeltijds in het kader van een brugproject, is lid van een voetbalclub, heeft een grote vriendenkring uitgebouwd en legt diverse getuigenverklaringen voor) (...) niet (verantwoorden) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend"* en dat *"(d)eze elementen behoren tot de gegrondheid en (...) in deze fase niet (worden) behandeld"*, waarbij wordt verwezen naar het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat *"omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"*. Aldus wordt genoegzaam gemotiveerd waarom de lange duur van het verblijf van de verzoeker in het Rijk en zijn integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland en derhalve niet verder dienden te worden onderzocht in het kader van het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag. De verzoeker toont niet *in concreto* aan dat deze motivering *in casu* gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens of dat ze kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Te dezen werpt de verzoeker op dat het familiaal en privéleven in artikel 8 van het EVRM de relatie met zijn ruime vrienden- en kennissenkring insluit. Hij houdt voor dat hij zijn bestaande sociale netwerk zou verliezen en dat hij zijn leven dient op te bouwen in een voor hem ondertussen vreemd land wanneer hij gedwongen wordt om het land te verlaten. Voorts laat hij gelden dat hij reeds jaren in België woont, dat hij geïntegreerd is in de Belgische samenleving, dat hij de Nederlandse taal spreekt, de Belgische normen en waarden deelt en niets meer heeft verloren in zijn thuisland. Hij stipt aan dat rekening dient te worden gehouden met zijn blanco strafregister, met de ernst van de moeilijkheden die hij zou ondervinden in het land waarnaar hij zou worden uitgewezen en met de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met België ten opzichte van Servië. Hij acht de bestreden beslissing dan ook compleet disproportioneel en meent dat de belangen van de overheid niet opwegen tegen zijn belangen.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het privéleven van de verzoeker overwogen dat *“(g)ewone sociale relaties (...) niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (vallen)”*. Deze overweging strookt met de vaste rechtspraak van de Raad van State dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Te dezen toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de door hem opgebouwde contacten in België meer zijn dan *“gewone sociale relaties”* en een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat *“(g)ewone sociale relaties (...) niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (vallen)”*.

Bovendien dient erop te worden gewezen dat het privéleven van de verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich ervan bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). *In casu* licht de verzoeker nergens – op voldoende duidelijke wijze – toe

welke voldoende intense sociale of andere contacten hij op het Belgisch grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. De omstandigheid dat hij een blanco strafregister heeft, doet hieraan geen afbreuk. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing overigens terecht opgemerkt dat “*van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving*”.

Ten slotte heeft het EHRM er inzake immigratie bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Hierbij kan er op worden gewezen dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101).

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel uitmaakt. Deze beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde formaliteiten verbonden aan een aanvraag om machtiging tot verblijf. De verzoeker toont niet aan dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen zijn privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking of een ernstige aantasting van de voorgehouden band tussen de verzoeker en zijn vrienden en kennissen. Voorts kan er op worden gewezen dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met hen en zijn privéleven met hen verder te onderhouden.

Gelet op het voorgaande toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn privéleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Te dezen werpt de verzoeker op dat een schending van artikel 3 van het EVRM vaststaat, nu de dienst Vreemdelingenzaken hem wenst te laten terugkeren naar een land waar hij totaal niets meer verloren heeft. Hij stipt aan dermate verknocht te zijn aan België dat een terugkeer naar Servië een onmenselijke behandeling zou uitmaken. De verzoeker stipt aan dat het de verwerende partij toekomt om dit te onderzoeken.

In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat de bescherming van artikel 3 van het EVRM “*slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden*”. Uit wat hierboven, onder punt 3.3.2.2., reeds werd uiteengezet, is gebleken dat een eventuele tijdelijke terugkeer van de verzoeker naar zijn land van

herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Er wordt dan ook niet ingezien – en de verzoeker toont niet aan – in welk opzicht de omstandigheid dat de verzoeker terug zou moeten naar zijn land van herkomst een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zou uitmaken. Met de summiere uiteenzetting dat hij daar niets verloren heeft, maakt de verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN